

A tak jsem ve čtvrtek po práci stihla ještě přehodit montérky za civil a svižným krokem mazat do polí.

Vzala jsem to protisměrem, protože mi bylo jasné, že Brtník už se bude s ohařiskam tou dobou vracet. Dostihla jsem je akorát, když z polí vyšli. Ještě pořád bylo trochu vidět a tak jsem drapla Rumíčka a zatímco Talitým se vracel, my se ještě na chvíli do těch polí zanořili. I když jen na kraj. Ale bažantíka mi Rumíček našel. Šíkula můj.

Pak jsme si stříhli trochu výcvikový ohařiny a proběhali se v ploše. No a pak už si jen blbli cestou zpátky. Byla jsem hrozně ráda, že jsem si pro něj urvala takovouhle výjimečnost. I když to nebylo na dlouho, využili jsme to do plnejch a děsně si to užili. I na poklidný procházkování a povídání si taky došlo.

Když jsme došli dom, byla už zase tma. Říkala jsem si, že vezmu ještě ven i Talířovou a Štajnidlo nechám doma. Nakonec jsem to ale přehodnotila a vzala je ven oba. A přes trochu kostrbatej začátek, kdy jsem málem Tali přetrhla vejpu, nebo právě proto, už to pak bylo fajn. Bylo to natolik fajn, že jsem si lajsla mít Tali celou dobu na volno s tím, že jsem zamířila i do rušnější části. Kousek u přechodu jsme potkali Ený Dočtorovou. Viděla jsem ji dostatečně brzo a tak oba dostali sedni. A oba supr uposlechli. Pan doktor byl překvapen, jak Tali poslouchá (já taky ☐ ☐). Ujistila jsem ho, že to je jen a jen proto, že je krátce po průšvih, jinak by to vypadalo kapek odlišně. Teď si potřebuje nahnat body, tak seká latinu. A že jí asi budu muset vždycky před odchodem sepsout, aby pak hezky fungovala ☐ ☐. Čoklidi se pozdravili, ale protože Ený byla na vodítku, nenechala jsem to moc rozjet a rozloučila se.

Zamířila k přechodu, dala čekej a oba vzorně usedli, jak profíci. Po povelu disciplinovaně přešli a Tali, která hodlala zamířit do Tesca poslechla na zavolání, že jdeme "Levá" a stočila to opravdu do leva. Nooo, to je prima, tohleto, takhle lehce komunikovat. To potěší, vždycky. Stejně jako to, že poslechla hned z první, že má nechat tu ptačí svačinu na pokoji. Nezašli jsme tentokrát nějak hluboko do sídliště, protože už bylo docela dost hodin a navíc oba byli venku víc, než dostatečně, ale kousek jsme se přeci jen courli. A já jsem to ani moc natahovat nechtěla, protože Tali má při hromadným venčení větší tendence páchat nepřístojnosti. Protože má pravděpodobně - mylně - za to, že na ní nebude tolik vidět. Plete se děvenka, plete. Takže když předvedla opět ucpaný zvukovody, došlápla jsem si na ni.

A to nám najednou někdo vyměnil pejskovou. To byla najednou vzorná psí slečna, jejdanánku jelimánku, to je asi zázrak nějaký, nebo co. Takže další přechod silnice opět probíhal naprosto ukázkově, stejně jako pak následně pár cvičebních přivolání. S pocitem dobře odvedený práce jsem houkla obligátní dotaz, kdo bude první nahoře a už jsme se řítili všichni tři tmou. Byla jsem zvědavá, jestli to Tali nestočí do toho krizovýho místa, a nepletla jsem se. Už to tam bočila. Ale stačilo zavolat, že jdeme domůdomůdomůů, honém, a pro tentokrát to otočila a opravdu letěla na tu podestu. Takže místo hudrování a dohadování došlo pochopitelně na odměňování. A doma pak následně večerování, páč páník jim už nachystal žrádlo do misek. Jsem byla dost ráda, protože tyhle zelený držky, tak ty byly fakt výživný ☐☐ . Aby se nezkroutily futra u dveří, bylo nutno řádně vyvětrat ☐ .

No a po dobře odvedený práci a dobrým dlábesu už pak zbejvá vyvalit si kejtů na pelíšek. No a nebo se třeba přetahovat o plyšáky. To je stejně nenáročná zábava, jako povalování se. A do toho jsme se po večerí pustili i my. Protože zimní večery jsou dlouhý, tak co je nevyužít takhle, ne?